

אלו הם חיינו בזמן האחרון

הגר קון מנהלת רפת צאליים

פנינו להגר קון וביקשנו ממנה לנסות ולכתוב סוג של סיכום שנה. מילים שלה שיתארו את הקטסטרופה לצד עבודה יום יומית ברפת. לא קל היה לשכנע את הגר, "תעזוב, אין לי מה להגיד, יש מי שסבל יותר ממני" ומיד התנדבה לתת לנו שמות וטלפונים. אך אנחנו התעקשנו כי הגר משמיעה קול אחר, קול שחשוב שיישמע, שחלילה לא נשכח ולא ננרמל את הסיטואציה. 14 חודשים מאז השבת השחורה, החטופים עדיין בעזה. הגן קון, בטור התפכחות, כאב וגעגוע, קול שפוי, קול כואב, קול קורא!!

7.10.23

אחרי ששחררתי את הגויים
וסוג של חלבתי צהריים,
מזל שזה על אוטומט, כי
הראש בטח לא עובד,
חוזרת הביתה וממשיכה כל
הזמן להתעדכן.

20:44

"שמעת על יפתח?"

"לא. מה קרה???"

"מקווה שזה לא נכון, אבל
יש שמועה שהוא נהרג"

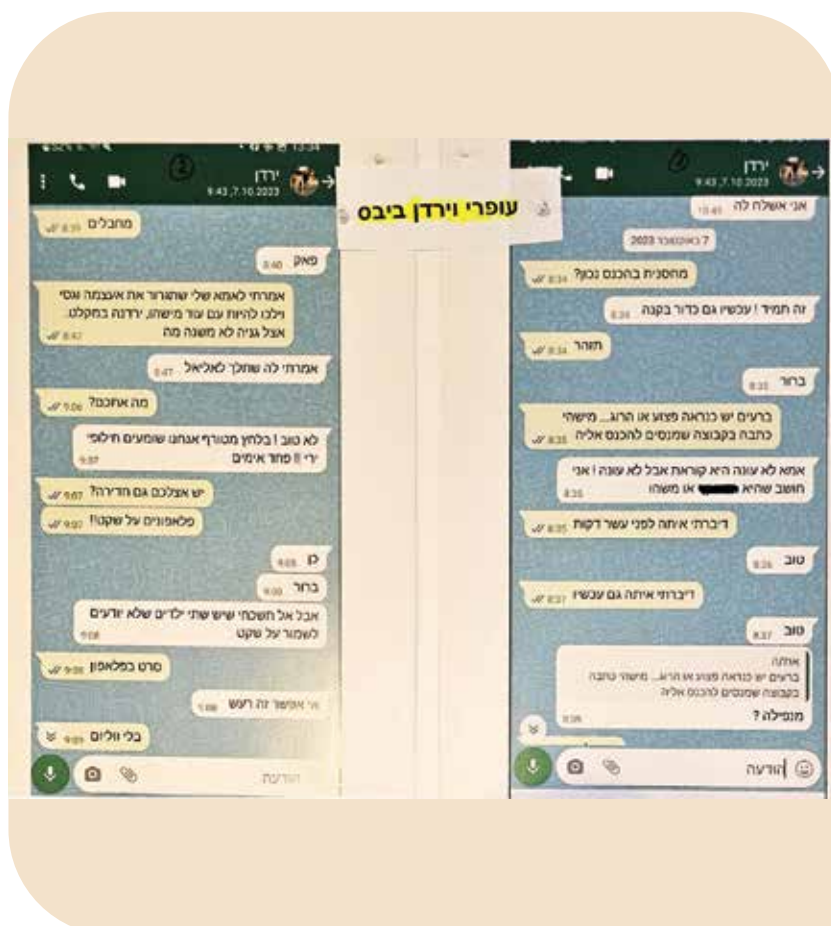
מסרבת להאמין, כי יפתח
בכלל מבאר מילכה, ואתמול
דיברתי איתו, ומה לעזאזל...

"מה קורה?"

"מה שלומך?"

תענה לי, בבקשה"

"יפתח?"



קטע משיחת הווטסאפ של ירדן ביבס. בוקר ה-7 לאוקטובר 2023



אם השבתי
רק חוזר
ארציסרלי



ייצוד ישראלי, שליחות לאומית.

ערב טוב ייאוש ולילה טוב תקווה
מי הבא בתור ומי בתור הבא...
מדינה בטרומה
לא בפוסט טראומה, כי אנחנו בתוך האירוע.

עדיין, 101 חטופות וחטופים

לא בפוסט כי יש לנו עוד 101 חטופים בעזה- הלוואי הלוואי
שעד שהחוברת תתפרסם זה כבר לא יהיה נכון.
לא בפוסט- כי האזעקות בכל רחבי הארץ, ממטולה ועד אילת,
הן סוג של רולטה רוסית שנרמלנו בלית ברירה.
לא בפוסט- כי כל יום יש עוד הותר לפרסום ועוד משפחה
שבורה מצטרפת למעגל השכול.
מתישהו, כשהסיוט הזה ייגמר, נוכל לדבר על המשקעים
שהטראומות השאירו בנו. נוכל לבכות את החברים שהלכו
לבלי שוב. את הילדים שנקטפו בדמי חייהם, את הצעירים
שרק רצו לרקוד, את החקלאים שהאמינו שניתן לחיות ביחד,
את הקשישים שלא זכו לשיבה טובה ואת מאות החיילים
שנפלו במלחמה על חייו.

"חוזרת הביתה מהעבודה. תולה
כביסה. מיישרת את החולצה
של הבת עם האיור של שלושת
הילדים היפים שנרצחו מהשכבה
ושוב זולגת דמעה..."

הנפש זולגת כאב

מניין הימים היום 411. ואנחנו חיים בדיסוננס. הכל ממש רגיל
אני קמה ב-3 הולכת לחלוב, עובדת על אוטומט מבלי לחשוב.
לפעמים אפילו יוצאת לבלות- כי בואו, כבר 411 ימים. ואז
באמצע הסטייק העסיסי הבטן מתכווצת וכבר לא מצליחה
לבלוע. כי ירדן עדיין שם, ומה בכלל הוא מקבל לאכול? האם
הוא מצליח להחזיק מעמד?
חוזרת הביתה מהעבודה. תולה כביסה. מיישרת את החולצה
של הבת עם האיור של שלושת הילדים היפים שנרצחו
מהשכבה ושוב זולגת דמעה.
בקבוצות הוואטסאפ ובפייסבוק כבר כמעט לא מתעכבת על
הפוסטים קורעי הלב, כי שום דבר לא משתנה והנפש כבר
זולגת כאב, המכסה מלאה.
כל כך רוצה להאמין שבפעם הבאה שראובן זלץ יבקש ממני
לכתוב, הכותרת תהיה- "בוקר טוב תקווה". שכמו שהפרות
שלא נחלבו שבועיים, כמו עוף החול, חזרו להיות מהפרות
המניבות בארץ, שמתוצאות סומטיים מזעזעות חזרו
לממוצעים שגם אני מקנאת להם, כך גם אנחנו כולנו נקום
מהאפר- חזקים, טובים ומאוחדים יותר.
ועד אז: לא מנצחים- עד שכולם חוזרים! ▲



הנפש כבר זולגת מכאב. הגר קון (שניה משמאל)
באירוע זיכרון של רפתני העוטף

כי חייבים סידור עבודה

לילה ללא שינה. מתכתבת בלי הפסקה עם החברים מהשכבה,
מהרפתות, מהקיבוץ, מהמועצה. מרעננת את אתרי החדשות
כל שתי דקות. מנסה, כמו כולם להבין מה קרה, מה קורה. רוב
העדכונים מגיעים מהילדים, שהם הראשונים לדעת, אבל גם
הם יכולים להגיד רק מי לא עונה ולא מה עלה בגורלו.
קשה לחשוב על זה עכשיו, אבל אין ברירה- צריך גם לבנות
את כל סידור העבודה מחדש. התאילנדי ברח, החבר'ה מרהט
לא יכולים, או לא רוצים להגיע, החברים עם הילדים מתפנים.
גם הילדים שלנו מתארגנים להתפנות עם הסבתא משדה
אברהם. נותרנו פחות מחצי צוות שכולל אותי ואת בעלי. מזל
שרפתני העבר מיד מתגייסים לעזרה.

הקיבוץ למחנה צבאי

הקיבוץ הופך תוך יומיים למחנה צבאי. נותרנו כמעט רק
העובדים החיוניים ומאות אולי אפילו אלפי חיילים. מבחינת
ביטחון, זה מרגיע, אבל כאב הלב עם התבררות ממדי האסון
בלתי נתפס. החברים מהרפתות בעוטף, רפתות מהטובות
שבארץ, מי מהם שמצליח לדבר, מספרים על פרות שנותרו
כלואות במכון. על חוסר יכולת להגיע לרפת אפילו כדי
להאכיל שלא לדבר על חליבה.
ב-9.10 ראובן הייניק ז"ל, האיש שכולו לב, החליט שמחבלים
או לא, הוא הולך לשחרר את הפרות ונרצח במכון שכל כך
אהב. בשבועות הבאים יש המון עצב וכאב, אבל גם ניצנים של
תקווה. מדינה שלמה מתגייסת. תרומות בכמויות מטורפות.
מתנדבים מכל הארץ שמוכנים לעבוד בכל תחומי החקלאות,
במקומות שבהם הלחימה בעיצומה. ילדינו המפונים מתקבלים
באירוח חם ולבבי כאילו היו מלכים. בתחילה בסלינה ואז
בבראשית.
לצערנו, ככל שהמלחמה מתארכת ומתפשטת לכל אזורי
הארץ, גילויי האחדות האלו, הנתינה וההכלה הולכים
ומתמעטים.

לא התכוונתי להתבכין

לא התכוונתי לכתוב מתבכין. לצערי, זה מה שיצא, או כמו
שאמר פוליקר-
אלו הם חיינו בזמן האחרון
יכול להיות יותר טוב, יכול לבוא אסון.